

Dosarul nr. 2ra-514/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Buiucani (jud. O. Cojocaru)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Clima, A. Malîi, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

20 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Societatea pe Acțiuni „Alliance Investments Group”

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Companiei de Asigurări
„Garanție” împotriva Societății pe Acțiuni „Alliance Investments Group” cu
privire la repararea prejudiciului material și încasarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 7 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care
a fost admis apelul declarat de Compania de Asigurări „Garanție” Societate pe
Acțiuni, casată hotărârea din 23 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul
Buiucani și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă

constată:

La 30 noiembrie 2017, CA „Garanție” SA a depus cerere de chemare în
judecată împotriva CA „Alliance Insurance Group” SA, intervenient accesoriu
Vladimir Emelianov cu privire la repararea prejudiciului material și încasarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 9 mai 2016, pe traseul M14 Bălți –
Chișinău, a fost deteriorat autovehiculul de marca Volkswagen Passat cu
n/î XXXXX, asigurat de Veaceslav Frecauțan la CA „Garanție” SA potrivit
contractului de asigurare facultativă a vehiculelor terestre nr. ACS0072/2016 din
29 martie 2016, confirmat prin Polița de asigurare facultativă a vehiculelor terestre
nr. ACS0072/2016-01 din 29 februarie 2016.

Conform procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI03 359242 din
9 mai 2016, vinovat de producerea accidentului rutier a fost recunoscut
conducătorul autovehiculului de marca Toyota Avensis cu n/î XXXXX, Vladimir
Emelianov, care la momentul producerii accidentului rutier deținea Polița de

asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă nr. RCAI-001857481 eliberată de CA „Alliance Insurance Group” SA.

A precizat că în baza contractului de asigurare menționat, CA „Garanție” SA a achitat în beneficiul asiguratului despăgubirea de asigurare în mărime de 31910 de lei.

La 19 iulie 2016, CA „Garanție” SA a recepționat suma de 29375,47 de lei de la CA „Alliance Insurance Group” SA cu o diferență de 2534,53 de lei.

Drept urmare, prin scrisoarea nr. 3/02-731 din 20 iulie 2016, CA „Garanție” SA a solicitat explicarea diferenței de sumă formată în mărime de 2534,53 de lei, iar prin scrisoarea nr. 1794-2016 din 25 iulie 2016, CA „Alliance Insurance Group” SA a comunicat că suma revizuită nu depășește suma de 29375,47 de lei, ca urmare a evaluării SRL „General Expert”.

Astfel, la 9 august 2016, prin scrisoarea nr. 3/02-783, CA „Garanție” SA a solicitat revizuirea dosarului de daune, iar în calitate de răspuns, la 19 august 2016, CA „Alliance Insurance Group” SA s-a eschivat de a achita diferența pe dosar.

A relatat că prin scrisoarea nr. 3/02-835 din 1 septembrie 2016, CA „Garanție” SA a explicat faptul că suma prejudiciului urma să fie cu 8000 de lei mai mult decât a fost achitată despăgubirea și încheiat acordul de despăgubire cu asiguratul, însă răspuns nu a primit în acest sens.

Având în vedere prevederile art. 22 alin. (12), (12¹), (13) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule și art. 1329 Cod civil, a menționat că, deoarece CA „Alliance Insurance Group” SA este asigurătorul de răspundere civilă auto, prin reclamația nr. 3/02-616 din 22 iunie 2016, cererea prealabilă nr. 3/02-687 din 11 iulie 2016, reclamația nr. 3/02-731 din 20 iulie 2016, reclamația nr. 3/02-783 din 9 august 2016 și reclamația nr. 3/02-835 din 1 septembrie 2016, CA „Garanție” SA a solicitat restituirea benevolă a sumei despăgubirii de asigurare, solicitare care însă nu a fost executată în volumul deplin.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 5-7, 38, 166-168, 174, 175 CPC, art. 22 alin. (12), (12¹), (13) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, art. 1329 Cod civil.

A solicitat admiterea acțiunii, încasarea din contul CA „Alliance Insurance Group” SA în beneficiul CA „Garanție” SA a datoriei în mărime de 2534,53 de lei, a taxei de stat în mărime de 270 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 23 aprilie 2018 a Judecătorei Chișinău sediul Buiucani, a fost respinsă acțiunea.

Prin decizia din 7 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de CA „Garanție” SA, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă.

A fost încasată de la CA „Alliance Insurance Group” SA în beneficiul CA „Garanție” SA datoria în mărime de 2534,53 de lei, taxa de stat în mărime de 270 de lei pentru examinare în ordine de apel, taxa de stat pentru examinarea cauzei în ordine de apel în mărime de 202,50 de lei.

La 29 ianuarie 2019, SA „Alliance Investments Group” a declarat recurs împotriva deciziei din 7 noiembrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe, precum și încasarea din contul CA „Garanție” SA în beneficiul SA „Alliance Investments Group” a tuturor cheltuielilor suportate în pricina dată la etapa recursului compuse din 2000 de lei cheltuieli de asistență juridică și 130 de lei taxă de stat.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând că instanța de apel nu a stabilit toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, a încălcat normele de drept material și de drept procedural.

A obiectat că este neîntemeiată constatarea instanței de apel precum că suma achitată de CA „Garanție” SA este probată prin ordinul de plată nr. 393 din 14 iunie 2016, cât și prin procesul-verbal de constatare a daunelor nr. D1-16-0134 din 10 mai 2016, or, procesul-verbal de constatare a daunelor menționat nu conține informație despre costul materialelor, a pieselor de schimb, a manoperei, fiind doar constatarea pagubelor suferite de autovehiculul în urma accidentului rutier, iar în astfel de circumstanțe, suma de 31910 de lei, achitată de CA „Garanție” SA în beneficiul lui Veaceslav Frecauțan, nu este argumentată.

A atenționat și asupra faptului că nici în Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule și nici în Legea nr. 407 din 21 decembrie 2006 cu privire la asigurări, nu este prevăzut faptul că evaluarea cost-reparației trebuie să fie efectuată în prezența părților, deoarece evaluarea cost-reparației sau prezentarea prețurilor de către unitățile de specialitate se efectuează în temeiul procesului-verbal de constatare a daunelor, care în speță a fost efectuat cu prezența părților, semnat de părți, nefiind formulate de părți obiecții pe marginea conținutului procesului-verbal de constatare a daunelor nr. RCA-16-592.

A remarcat că în conformitate cu prevederile Legii nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, de către SRL „General Expert” a fost întocmit actul de evaluare cost-reparație nr. 2499, prin care a fost stabilită valoarea reparației autovehiculului Volkswagen Passat cu n/î XXXXX în sumă de 29375,47 de lei, dintre care costul părților componente/pieselor în valoare de 23660 de lei, costul materialelor - 2136,47 de lei, costul manoperei – 3309 de lei și cheltuielile de procurare a numărului de înmatriculare – 270 de lei.

Eronată este și constatarea instanței de apel în sensul că actul de evaluare cost-reparație nr. 2499 din 4 iulie 2016 întocmit de SRL „General Expert” privind determinarea cuantumului despăgubirii de asigurare în mărime de 29375,47 de lei nu corespunde cuantumului prejudiciului cauzat în urma accidentului rutier, ceea ce de fapt nu poate avea loc, deoarece instanța de apel nu este expert în merceologie, nu este o unitate de specialitate în sensul legii, iar probe în temeiul cărora instanța de apel ar putea face astfel de concluzii, la materialele dosarului nu sunt anexate.

Instanța de apel a stabilit și faptul că actul de evaluare cost-reparație nr. 2499 din 4 iulie 2016 contravine costului lucrărilor invocate în factura fiscală nr. FB9138711 din 26 mai 2016 eliberată de SRL „Rumeon” în care sunt reflectate două sume: 23660 de lei și 15830 de lei, ceea ce de fapt contravine probelor anexate la materialele dosarului civil, or, la cererea de chemare în judecată înaintată de CA „Garanție” SA este anexată factura fiscală nr. FB9138711 din 26 mai 2016 eliberată de SRL „Rumeon” unde este indicată suma de 23660 de lei, o altă factură la materialele dosarului civil nu există.

Totdată, suma pentru piesele de schimb stabilită în factura fiscală nr. FB9138711 din 26 mai 2016 eliberată de SRL „Rumeon” este inclusă de SRL „General Expert” în actul de evaluare cost-reparație nr. 2499.

A precizat că intimatul nici nu a achitat suma de 31910 de lei în beneficiul SRL „Rumeon”, ci a achitat-o direct lui Veaceslav Frecauțan.

În concluzie, a specificat că instanța de apel a interpretat eronat legea și anume, prevederile art. 22 alin. (12) și (13) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, or, sumele achitate trebuie să fie probate cu probe legale.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 18 decembrie 2018, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 137), însă careva date care ar confirma recepționarea acestora de către recurentă la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 29 ianuarie 2019 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SA „Alliance

Investments Group” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de SA „Alliance Investments Group”, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SA „Alliance Investments Group” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea pe Acțiuni „Alliance Investments Group” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Svetlana Filincova

Nicolae Craiu